

Sygn. akt IV KK 150/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2017 r.

sprawy **L. P.**

skazanego z art. 222 § 1 k.k, art. 216 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 14 listopada 2016 r., sygn. akt II Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

sygn. akt II K (...) z dnia 8 marca 2016 r.

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy L. P. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wykazaniem powodów takiej jej oceny, należy zauważyć, iż charakter orzeczonej wobec L. P. prawomocnie kary spowodował, że mają wobec wniesionej przez jego obrońcę kasacji zastosowanie ustawowe ograniczenia we wnoszeniu kasacji, wskazane w przepisach art. 523 § 2 w zw. z § 4 pkt 1 k.p.k.

Oznacza to, że mogła ona być wniesiona przez obrońcę skazanego tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Należy stwierdzić, że sformułowane w kasacji zarzuty zaistnienia, *in concreto*, bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., są całkowicie chybione.

Podzielając stanowisko prokuratora, przedstawione w pisemnej odpowiedzi na kasację, wskazać należy, że w realiach sprawy łączny termin przedawnienia zarzucanych L. P. przestępstw z art. 216 § 1 k.k., liczony od momentu w którym pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy upływa najwcześniej w dniu 30 września 2018 r. W tej sytuacji nie nastąpiło przedawnienia karalności przestępstw z art. 216 § 1 k.k. zarzuconych L. P..

Sąd Najwyższy podzielił również stanowisko prokuratora w zakresie oceny kolejnego zarzutu kasacyjnego wskazującego na zaistnienie w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego potencjalne uchybienia dotyczące kwestii wyłączenia sędziego, stanowią bezwzględną przyczynę odwoławczą jedynie w aspekcie przesłanek tego wyłączenia wymienionych w art. 40 k.p.k. i tylko wtedy mogą być podnoszone w kasacji, niezależnie od tego na jakim etapie wystąpiły. Natomiast w sytuacji, gdy zagadnienie fakultatywnego wyłączenia miałoby dotyczyć procedowania sądu pierwszej instancji, a nie sądu odwoławczego, którego rozstrzygnięcie jest przedmiotem tej kontroli, podnoszenie tego zarzutu żadną miarą nie może być skuteczne (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., sygn. akt II KK 388/04). Trafnie również wskazano w odpowiedzi na kasację, powołując się na stanowisko wyrażone w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego, że podstawą żądania wyłączenia sędziego na wniosek, są trwałe powiązania sędziego ze stroną albo jej pełnomocnikiem typu przyjaźń, wrogość, zbieżność lub rozbieżność interesów (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., sygn. akt V KK 105/06). Co do zasady jedynie hipotetyczne, a nawet sporadyczne kontakty, na linii stricte zawodowej, nie powodują konieczności wyłączenia sędziego.

Z uwagi na treść art. 523 § 2 k.p.k., ograniczającego podstawy w przedmiotowej sprawie pozostałe zarzuty kasacyjne są niedopuszczalne.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

